

Arrest

nr. 66 351 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent. U werd geboren op 13 april 1962 in Bamut (Tsjetsjenië).

Vanaf 2000 werkte u als sociale medewerkster bij de NGO "Vesta", een partnerorganisatie van UNHCR. In 2003 maakte u een verslag op over de situatie in twee tijdelijke verblijfplaatsen (PVR's) in Tsjetsjenië. In dit verslag wilde u verschillende problemen aankaarten op basis van informatie die u verkreeg van G. T. (...), commandant van de PVR in Asinovskaja. De volgende ochtend kwam het administratiehoofd van de PVR met drie mensen langs bij u thuis om u bang te maken.

In 2004 adviseerde u aan drie in een kelder vastgehouden broers om over hun ervaringen te vertellen aan R. K. (...), een kennis van u die bij een mensenrechtencomité werkte. Hierna kreeg u verschillende bedreigingen en waarschuwingen. In 2006 dwong het hoofd van Vesta, L. D. (...), u tot ontslag omdat ze geen problemen wilde met de autoriteiten. U ging echter verder met uw maatschappelijk werk. Daarnaast baatte u twee cafés en een winkel uit. In 2009 werd een café verwoest. Het andere café en uw wagen werden u afgenomen.

In november 2009 kwamen er twee agenten van RUBOP langs bij u thuis. Ze zeiden dat u van spionage werd verdacht. Ze namen uw twee GSM's en uw computer mee. Ze beloofden uw goederen terug te brengen maar ze kwamen niet terug. Daarop contacteerde u M. A. (...), een kennis die werkt als rechercheur in Grozny. Hij raadde u aan om tijdelijk weg te gaan of te vluchten. Daarna kwam men nog verschillende keren langs.

Op 23 of 24 juli 2010 vielen onbekenden op een avond bij u thuis binnen. Ze haalden alles ondersteboven en sloegen u. U verloor het bewustzijn. U verbleef 4 à 5 dagen in het ziekenhuis. Hierna ging u met uw dochter, K. M. (...), naar uw zus in Sleptovsk (Ingoesjetië). Daar bleef u tot midden augustus. Daarna woonde u bij een vriendin in de microwijk in Grozny, M. Z. (...). Op een gegeven moment kreeg u telefoon van uw kennis M. A. (...), die u vroeg om hem niet meer lastig te vallen.

Op 28 augustus 2010 vroeg M. (...) u om een weekend weg te gaan omdat ze met haar vriend wou samen zijn in haar woning. Diezelfde ochtend kreeg u telefoon van een verborgen nummer. De stem bezwoer u dat u in een kelder zou terechtkomen waar u nooit zou uitkomen. Daarna vertrok u naar uw moeder in Sleptsovsk. Die nacht kreeg u telefonisch het bericht dat M. (...) en haar vriend omkwamen bij een ontploffing in hun woning. De volgende dag verhuisde u naar de woning van uw zus in Sleptsovsk.

Uiteindelijk verliet u Ingoesjetië op 7 oktober 2010 met de wagen, vergezeld door uw dochter en uw smokkelaarster M. (...). Op 8 oktober 2010 kwamen jullie 's avonds aan in Moskou. Dezelfde nacht vertrokken jullie met een minibus naar België. Op 12 oktober 2010 kwam u aan in België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, een duplicaat van de geboorteakte van uw dochter, een medisch attest van u en uw dochter, een exemplaar van het tijdschrift "Vesta" en tien foto's.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvluchtte omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van uw werk voor de NGO "Vesta" en uw maatschappelijk werk. U slaagde er echter niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Zo legde u geen enkel bewijs of document voor met betrekking tot de explosie van de woning van uw vriendin M. (...) waarbij het volgens u de bedoeling zou zijn geweest u te treffen. U legde evenmin enig document voor over haar overlijden. Daarnaast verklaarde u dat u twee cafés en een winkel officieel uitbaatte, maar legde u hiervan geen enkel bewijs voor. U verklaarde ook dat een café in 2009 verwoest werd. Uw andere café en uw wagen werden afgenomen. Ook hiervan kon u echter geen bewijs voorleggen. Nochtans was u door uw vroeger werk bij Vesta gewend om allerlei informatie te verzamelen.

U legde weliswaar een exemplaar van het tijdschrift "Vesta" en meerdere foto's voor. In een artikel in dit tijdschrift worden uw activiteiten als medewerkster van Vesta besproken. Het artikel zegt echter niets over de problemen die u beweerde te hebben. Het tijdschrift dateert bovendien van mei 2003. Over uw activiteiten en eventuele problemen sindsdien kan uit het tijdschrift niets afgeleid worden. De door u meegebrachte foto's werden volgens uw verklaringen getrokken in 2003 en 2004 (CGVS, p. 23). Op de foto's staan collega's van Vesta, deelnemers aan een workshop en mensen die in een PVR verbleven. Ook de voorgelegde foto's bewijzen daarom niets over de problemen die u verklaarde gekend te hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

U bevestigde zelf dat u geen recentere bewijzen heeft dan uit 2003 en 2004. Andere foto's en documenten zouden nog in uw land van herkomst liggen (CGVS, p.24). Daarnaast verklaarde u dat u een paar keer werd opgeroepen. De laatste convocatie verkreeg u na een aanslag in de buurt van de schouwburg. U heeft deze convocatie echter niet bewaard (CGVS, p. 26). Voorlopig zijn bij het CGVS, ondanks zijn aandringen, geen nieuwe bewijsdocumenten toegekomen.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een relevant document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die u meemaakte en problemen die u ondervond, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. U haalde verschillende incidenten aan maar bleef telkens vaag in uw bewoordingen over de reden en de verantwoordelijken van deze incidenten. Zo beweerde u dat u in 2006 of 2007 onderdak verleende aan

een jurist uit New York die onderzoek verrichtte over slachtoffers uit Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Volgens bepaalde mensen bewees dit dat u spioneerde. U kende echter niet eens de naam van de bewuste jurist (CGVS, p. 18-19). Daarnaast verklaarde u dat u voor november 2009 nog veel problemen kende. Daarbij verwees u echter enkel naar een incident in december 2006, waarbij uw hond door onbekenden werd afgemaakt toen u niet thuis was (CGVS, p. 24). Ten slotte kon u de ontploffing bij uw vriendin op 28 augustus 2010 niet overtuigend linken met uw persoonlijke situatie. U verklaarde dat er geruchten rondgingen dat het om een gasontploffing ging, maar dat de burens niets hebben geroken of gezien (CGVS, p. 20 en 28). U gaf aan dat u zelf concludeerde dat de explosie tegen u was gericht. Concrete bewijzen heeft u hiervoor echter niet geleverd (CGVS, p. 29). Daardoor maakt u niet aannemelijk dat de bewuste explosie iets met uw activiteiten te maken had. Aangezien al deze elementen de kern van uw problemen raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Uit uw verklaringen blijkt verder dat het verslag dat u in 2003 over de PVR's schreef, nooit werd gepubliceerd (CGVS, p. 20). Daardoor is het weinig aannemelijk dat u naar aanleiding van dit verslag problemen zou gekend hebben. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen. Dit geldt nog meer voor mensen met een profiel zoals het uwe. Als juriste en maatschappelijk werkster stelde u immers klachten op voor slachtoffers en legde hen uit hoe zij zich tot een bepaalde instantie konden wenden (CGVS, p. 6-7). Het is daarom niet aannemelijk dat u naar aanleiding van de verschillende incidenten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, geen bescherming zou hebben gezocht bij de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 30-31). U diende geen enkele klacht in nadat uw café werd verwoest, uw ander café en uw wagen werden afgenomen, onbekenden bij u binnendrongen en u mishandelden en u een dreigetelefoon kreeg. U gaf aan dat het geen zin heeft om hulporganisaties hiervoor te contacteren (CGVS, p. 30). Als oud-werkneemster van de NGO Vesta kan niettemin verwacht worden dat u over uw problemen minstens zou overlegd hebben met NGO's of collega's. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold. Daarnaast kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Ingoesjetië naar België. U verklaarde dat u met de wagen naar Moskou reisde. Vanuit Moskou vertrok u met een minibus naar België (CGVS, p. 14). Het is opvallend dat u over deze reis bijzonder vaag bleef. U kende bijvoorbeeld enkel de voornaam van de smokkelaarster. Nochtans heeft u samen met haar vijf dagen lang van Ingoesjetië naar België gereisd. Ook hebben jullie samen in Moskou in een studio overnacht. U weet bovendien niet langs welke plaatsen u onderweg van Ingoesjetië naar Moskou bent gepasseerd (CGVS, p. 14). U weet ook niet waar u de grenzen bent overgestoken. Evenmin weet u door welke landen u bent gereden. U weet ook niet of er valse documenten werden aangemaakt (CGVS, p. 15). Deze verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling. U wist niet met welke identiteitsdocumenten u gereisd bent aangezien uw smokkelaarster M. (...) deze bijhield (CGVS, p. 15). U zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 15). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een grenspost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er zelf geen bij had tijdens uw reis (CGVS, p. 15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold. In dit verband verklaarde u dat u in de zomer van 2010 een internationaal paspoort heeft aangevraagd (CGVS, p. 10-11). U stelde dat u geen problemen heeft gehad bij de aanvraag van dit paspoort maar dat u het niet ging afhalen omdat het geen prioriteit was voor u (CGVS, p. 10-11). Een stempel in uw binnenlands paspoort bewijst echter dat uw internationaal paspoort weldegelijk werd afgehaald. Geconfronteerd met deze stempel beweerde u dat uw smokkelaarster uw reis regelde en waarschijnlijk de documenten afhaalde (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat een internationaal paspoort persoonlijk moet worden afgehaald. Bovendien bevestigde u tijdens het gehoor dat u voorheen niet wist dat uw internationaal paspoort werd afgehaald. Het is echter weinig aannemelijk dat u niet wist dat uw eigen internationaal paspoort werd afgehaald en dat u niet wist dat u tijdens uw reis naar België over een internationaal paspoort beschikte. Tegelijkertijd verklaarde u dat uw

dochter wel een internationaal paspoort heeft (CGVS, p. 10-11). Hierdoor kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw internationaal paspoort. Dit versterkt het vermoeden dat u dit document achterhoudt. Deze verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een medisch attest van u en uw dochter en een duplicaat van de geboorteakte van uw dochter) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De medische attesten stellen voornamelijk de medische problemen van u en uw dochter vast. Met betrekking tot het incident, naar aanleiding waarvan u in het ziekenhuis werd opgenomen, staat in de attesten enkel een weergave van uw eigen verklaringen over hoe u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Deze verklaringen kunnen echter bezwaarlijk als objectief worden beschouwd. Beide medische attesten zijn bovendien niet gedateerd. Daardoor ontstaat ernstige twijfel over de authenticiteit van deze attesten. Het duplicaat van de geboorteakte van uw dochter bevat uitsluitend informatie met betrekking tot haar identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Bovendien kon u niet duidelijk maken waarom u enkel een duplicaat van deze geboorteakte had. U beweerde dat u de originele geboorteakte van uw dochter eind augustus 2010 aan uw zus gaf. Daarop zou er iets met de originele geboorteakte gebeurd zijn. Daarom vroeg uw zus een duplicaat van de geboorteakte aan, dat ze op 27 september 2010 verkreeg (CGVS, p. 13). Deze uitleg is echter weinig overtuigend.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoekende partij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht,

doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*” Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de CGVS, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de CGVS. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de CGVS. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk

bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoekende partij is ervan overtuigd dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoekende partij stelt dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoekende partij verwijst dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in haar land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

3.2.9. Betreffende het betoog dat verzoekende partij een omstandig relaas heeft gegeven over hetgeen is gebeurd en aldus heeft voldaan aan de bewijslast, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de door verwerende partij vastgestelde vaagheden en onwetendheden met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas te weerleggen, en evenmin zich de moeite getroost om enig relevant document voor te leggen waaruit blijkt dat de problemen die zij beweert te hebben voorgehad, daadwerkelijk plaatsvonden. Evenmin weerlegt verzoekende partij de motivering van verwerende partij dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder wordt uitgehouden door de vaststelling dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te krijgen. De gevolgtrekking dat omwille van deze veelvuldige gebreken in hoofdte van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht aan het door haar opgeworpen relaas, blijft aldus onverminderd overeind. Waar verzoekende partij zich dienaangaande in het verzoekschrift beperkt tot een summiere herhaling van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt

derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde herhaling in gebreke blijft. Het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas, en dit met betrekking tot wezenlijke elementen van dit relaas, verhindert terecht verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

Verzoekende partij voegt als bijlage aan het verzoekschrift twee fotokopieën toe – geen van beide documenten zijn gesteld in de taal van de rechtspleging – waarvan zij beweert dat het ene een bewijs is van haar werkzaamheden voor Vesta en het andere het doel verklaart van de duplicaten van de geboorteaktes. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze duidelijk maakt dat deze documenten enig bewijs zouden bevatten van de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een schrijven neer van de Moskouse groep voor medewerking ter uitvoering van de overeenkomst van Helsinki en een schrijven van het Onafhankelijk informatie en analytisch agentschap "Objectief". De Raad stelt vast dat ook deze documenten fotokopieën betreffen waaraan om reeds eerder vermelde reden geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Ter terechtzitting wordt door verzoekende partij eveneens een telefoontoestel neergelegd waarop naar haar zeggen een dreigende sms in het Russisch zou te lezen zijn. Een vertaling van dit bericht is toegevoegd. De Raad merkt op dat verzoekende partij op generlei wijze kan aantonen wie de afzender is van dit dreigbericht waardoor manipulatie en inscenering van deze elektronische berichtgeving niet is uit te sluiten. Ter terechtzitting geconfronteerd met deze opmerking bevestigt verzoekende partij inderdaad niet te kunnen aantonen dat dit bericht effectief afkomstig is van de door haar voorgehouden belagers, dat dit bericht door om het even wie kan zijn verstuurd en inscenering niet kan worden uitgesloten. De Raad oordeelt derhalve dat dit bericht niet vermog het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

3.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij tevens stelt dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug, wijst de Raad verzoeker er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt achterhaald is, merkt de Raad op dat het aan verzoekende partij zelf toekomt om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partij brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoont dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 13, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 15 maart 2010) niet correct zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit internationale rapporten en een bondig internetartikel, en maakt in enigszins verwarrende bewoordingen gewag van een Algemeen Ambtsbericht van 2008 zonder dit nader te preciseren. Zij brengt evenwel

geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er bijgevolg een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 13, document 1) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor van 21 maart 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT